

Cançons per una revolta: «Al vent»

L'èxit de la cançó va situar Raimon com a referent del nou folk al costat de Bob Dylan

Al llarg dels segles els catalans hem configurat un paisatge sonor que ens fa recognoscibles davant el món. Un dels elements indispensables en l'establiment de tota identitat és la configuració d'un imaginari col·lectiu. En temps convulsos en l'espectre polític, a Enderrock.cat recollim un bon grapat de cançons catalanes que tenen imprès el segell de la lluita i la revolució, a raó d'una cada dia. Avui, "Al vent", amb música i text de **Raimon** (1959).

El 20 d'octubre de 1959 **Raimon** tornava de Xàtiva a València en moto amb el seu amic Andrés Mori, que era qui conduïa una Vespa verda. Com que en aquell temps encara no s'estilava l'ús del casc, el vent colpejava amb força el rostre del cantant i una melodia començava a posar-se-li al cap: '¿Al vent, la cara al vent...'. Diuen que quan va arribar a València la cançó ja estava pràcticament feta.

En aquells anys **Raimon** estudiava a la Universitat de València. Allà va ser on realment va estrenar "Al vent", davant els seus companys de facultat. Alguns li demanaven si era una adaptació i li preguntaven de qui era l'original. Una mica més tard, l'any 1961, la va cantar a la tasca Casa Pedro de València davant un grup selecte de la intel·lectualitat local. Hi havia Miquel Tarradell, Joan Fuster, Eliseu Climent i Vicent Ventura. Ramon Pelegero va començar a ser **Raimon** i, en certa mesura, a deixar de ser el 'Pele'. Però sens dubte el gran impacte va arribar després de l'enregistrament del disc el 1963.

La cançó no va deixar ningú indiferent. Ni els crítics. Albert Mallofré ho sintetitzava a la revista *Destino* [13.04.1963]: "M'agrada aquest disc? Vull dir considerat sota un esperit de crítica discogràfica. La meva resposta més sincera és que encara no ho sé. Si el lector em permet una confiança li diré que després d'una audició atenta i prolongada d'aquest disc, la meva reacció primera i espontània ha estat aquesta: -Renoii!".

Al tema "Al vent" ja hi trobem algun dels elements essencials que formaran l'imaginari de **Raimon**. Hi apareix la nit, és a dir la dictadura, i l'autor canta als anhels de llum: "Tots plens de nit,/ buscant la llum"... L'aparició del cantant va ser un punt d'inflexió en la música moderna en català. Més que una cançó sociopolítica com sovint s'ha dit, "Al vent" és el cant d'una persona que s'incorpora al món adult, amb les pors que això li comporta. Per això va esdevenir un autèntic himne generacional, fins i tot més enllà dels límits dels Països Catalans.

El 7 de juny de 1966 **Raimon** va cantar a l'Olympia de París. Era la primera vegada que ho feia un cantant de la Nova Cançó, i la premsa francesa va respondre situant la importància del cantant català al costat de la de **Bob Dylan** (que havia actuat a la mateixa sala el 24 de maig) o **Joan Baez** (que també era a París per rodar *Une américaine a Paris* per a la televisió). S'ha editat més d'una trentena de versions d'"Al vent" amb tota mena de ritmes musicals i l'hem pogut sentir també en japonès, basc i anglès. La melodia va ser aprofitada per Miquel Martí i Pol -en els seus anys de cantautor- per fer una nova cançó: "Els bancs".